

Pārdomas par notikumiem Ukrainā

2014. gada sākumā

Ienirstot dažādu mediju plūsmās, rodas iespaids, ka tās visas sagriezušās vienā lielā virpulī, kas ievēl vērotāju savā piltuvē un liedz jebkādu sapratni par reāli notiekošo. Rezultātā katrs plūst līdz kādam punktam, kas viņu apmierina, tādēļ ka atbilst viņa jau iepriekš izveidotam viedoklim, paziņo to par patiesību un sāk izplatīt, veicinot virtuālo haosu, kas sit savus viņus arvien augstāk.

Šīs plūsmas sastāv no pretēju emociju pielādētiem saukļiem, starp kuriem, reducējot atšķirības līdz minimumam, var atšķirt divus: 1) Ukrainas tauta cīnās par cilvēcisku dzīvi, bet Krievija izmanto to savās interesēs, lai ar varu pakļautu to sev, un 2) Ukraina cīnās par cilvēcisku dzīvi, bet Rietumi izmanto to savās interesēs, lai padarītu kārtējo austrumu valsti par savu ekonomisko vergu.

Kā rīkojas skaidrais saprāts situācijā, kas pielādēta ar pretrunām? Tas satausta sevī „neatkarīgu salu”, nostājas uz tās, noliek malā visu plūsmu brilles, noņem emociju putas un sāk uzdot jautājumus, lai sataustītu aiz saukļiem paslēpto spēku nodomus. Mēģināsim to darīt, paturot prātā abus minētos viedokļus.

Jautājums 1: Kad un kādēļ Ukrainā sākās necilvēciskā dzīve, kas noveda tautu tiktāl, ka tā sadumpojās? Vai tas nesākās tūlīt pat pēc Padomju Savienības sabrukuma uz brīvības eiforijas spārnēm, starp citu, tāpat kā visās pārējās bijušās PSRS republikās? Katrā ziņā tie, kuri šodien atskatās uz tā laika notikumiem kā to aktīvi dalībnieki, jūtas spiesti konstatēt, ka eiforija ilga tikai īsu brīdi, pēc tam aktieru sastāvs tika neredzamas rokas nomainīts un sākās slavenā mežonīgā „prihvatizācija”, tirgus atvēršana, hosianna Rietumu ekonomiskai intervencei, ko gan sauca par brīvo tirgu un ceļa zīmi uz vispārēju pārticību. Šis process bija sācies visās republikās pēc viena scenārija ar nelielām atšķirībām dēļ tautu nacionālām īpatnībām, bet, ja meklē šo procesu režisoru, tad tas viennozīmīgi bija viens un tas pats. Kurš: Krievija vai Rietumi, vai pareizāk ASV? Cerams, ka nevienam nebūs iebildumu, ja es teikšu, ka Krievija bija viens no šī scenārija lielākajiem upuriem. Tas, ko sastrādāja Jeļcina politika pēc bruņotā apvērsuma, drīz vien noveda Krieviju burtiski bezdibeņa malā. Kad Jeļcins, bēgot no atbildības par nodarīto, izvirzīja savā vietā Vladimiru Putinu, neviens negaidīja kaut cik būtiskas pārmaiņas valsts politikā. Viņu izvēlējās, protams, ne jau Jeļcins, bet toreiz pie valsts stūres drūzmējošies oligarhi, pēc kuru aprēķiniem šim „mazajam pelēkajam” bijušajam slependienesta virsnieciņam bija jābūt tikpat viegli raustāmam un bīdāmam viņu interesēs. Bet notika brīnums, un vīriņš izrādījās par milzi, turklāt pilnīgi pretējā nozīmē viņu mērķiem. Viņš nevienu nezākāja, neapvainoja, nerīkoja skaļus apsūdzības procesus, bet klusi un lietišķi ķērās pie milzīgās un faktiski jau agonizējošās valsts reanimēšanas. Ar savu tiešumu un atvērtību visiem, kuri izrāda gatavību sadarboties ar Krieviju pēc godīgiem noteikumiem, un principiālo neiecietību pret meliem, lišķiem un netaisnību viņš ir izpelnījies praktiski visas

pasaules saprātīgo politiku, analītiķu un kultūras darbinieku atzinību un cieņu. Praktiski šodien viņš ir pirmais pēc mēroga politiķis pasaulē, neskatoties uz visu, ko viņam virsū lej un gāž gan Rietumu, gan pro-rietumu Krievijas un visu citu valstu masu mediji. Viņu atzīst visi, lai arī dažiem tieši viņa esamības fakts sagādā vēdergraizes, jo šāda figūra nav paredzēta viņu pasaulei sacerētajā lugā, kas ir pazīstama zem nosaukuma „New World Order”.

Tātad, es atļaušos pagaidām konstatēt, ka notikumi visā postpadomju sfērā, tai skaitā Ukrainā, Latvijā, Krievijā utt. pēc PSRS sabrukuma norisinājās pēc viena un tā paša scenārija: masu mediju uzpirkšana, savu (uzpirkto) cilvēku iefiltrēšana varas struktūrās, izveidojot t.s. „piekto kolonnu” un iekšzemes ekonomikas sagrāve ar tās palīdzību, ārzemju kapitāla iepludināšana, lielākās iedzīvotāju daļas iedzīšana nabadzībā, dabas resursu izlaupišana, valstu iedzīšana ekonomiskā atkarībā no Rietumu finanšu oligarhijas.

Jautājums 2: Kādēļ Krievijai vajadzētu okupēt Ukrainu vai kādu citu valsti?

Kad es dzirdu vai lasu bažīgus pieņēmumus vai histēriskus apgalvojumus par „Putina agresiju”, es jautāju sev, vai politiķis, kurš pavisam nesen praktiski novērsa bruņoto konfliktu Sīrijā, kurš pie katras izdevības pasvītro Krievijas vēlmi miermīlīgi sadarboties ar visu pasauli, var tik ciniski vienā mirklī pārkāpt visus savus principus un vienkārši „uzbrukt” Ukrainai, uzspļaujot visai pasaulei, kas ar atvērtām mutēm gaida no viņa šo soli? Un man jāatbild sev, ka tā būtu pēdējā muļķība no viņa puses bez jebkādam pozitīvām izredzēm. Es jautāju sev tālāk, vai tiešām Krievijai nepietiek problēmu pašas plašumos? Vai varbūt tai ir lieki miljardi, lai uzturētu arī vairāk kā 40 miljonus izputējušās kaimiņvalsts iedzīvotāju, turklāt pastāvīgas konfrontācijas apstākļos ar tajā valdošo spriedzi, ar dažādām sankcijām, boikotiem un nez ko vēl? Tad taču vispirms būtu jāsarīko pamatīgs slaktiņš, lai iznīcinātu vai vismaz apcietinātu visus radikālos pretkrieviski noskaņotos grupējumus. Ejot šo ceļu, Putins pavisam droši zaudētu visu labās gribas cilvēku cieņu un atbalstu. Klāt noteikti nāktu nemieri pašā Krievijā. Tātad pašai Krievijai tā būtu neaptverama mēroga katastrofa, bet labums - praktiski nulle. Jā gan, viņam ir viscaur saprotamas bažas par Ukrainas līgumu ar ES un tam loģiski sekojošu Ukrainas iestāšanos NATO, jo tas ietekmētu arī Krievijas dzīvi, bet viņš no paša sākuma ir ieņēmis stingri neitrālu pozīciju attiecībā uz Ukrainas izvēli. Bet, kā jau teicu, cilvēkiem ir savs viedoklis par viņu, savas Wunschgedanken (vēlamās domas), tādēļ, lai ko viņš teiktu, tie esot meli.

Un vēl - kādēļ Putinam būtu vajadzīga, teiksim, okupētā Latvija? Tāda, kāda tā ir pašlaik, pavisam noteikti tikai zobu sāpēm. Viss, kas latviešiem būtu jāizdara, lai novērstu „Krievijas uzbrukuma draudus”, ir nevis pirkt par miljoniem second hand militāro tehniku vai līst zem NATO bruņiem, bet gluži vienkārši likt mierā Latvijas krievus.

Ar vārdu sakot, šī ir tik absurda doma, ka es nevaru atrast nevienu kaut cik loģisku pamatojumu šai ažiotāžai par Krievijas agresivitāti, izņemot kādu psihotropu līdzekļu izraisītu masu psihozi vai konkrētas zombēšanas rezultātu. Jo gan oficiālajos medijos, gan sociālajos tīklos skan ne tik daudz bažas par notiekošo vai līdzjūtība nabaga ukraiņu tautai, cik atklātas gaviles: beidzot

Putins ir izdarījis to, ko no viņa visi gaidīja! Un tas - vēl pirms Krimā esošais pastāvīgais krievu karaspēks ir pakustinājis pirkstu, neskatoties uz to, ka Putins ir devis skaidru atbildi uz jautājumu par krievu karaspēka ievešanas iespēju Ukrainā. Bet tas netraucē gaviļēt un putot tiem, kuriem savi sapņi šķiet reālāki par objektīvo realitāti. Nav taču noslēpums, ka mēs visi šodien dzīvojam vismaz par 50% virtuālajā pasaulē, kurā tiek radīta paralēla realitāte, nemanot atkarojot īstajai realitātei pleķi pēc pleķa.

Jautājums 3: Kā atšķirt vēlēšanos ar visiem sadarboties no slimīgas kāres vardarbīgi pakļaut sev visu iespējamo?

Te neviļus nāk prātā salīdzinājums ar vienu citu aktuālu dilemmu: kopš cilvēku apziņā tika pacelts un liberalizēts homoseksuālisma un lesbisma fenomens, tīra draudzība nemanot tika nostumta no skatuves, draudot pazust sava perversā dubultnieka ēnā. Viss iet uz to pusi, ka jebkāda draudzības izpausme tiks gribot-negribot interpretēta jaunās paradigmas nozīmē. Tas pats sakāms par Krievijas gatavību sadarboties ar visiem kaimiņiem uz līdztiesīgiem un savstarpēji izdevīgiem noteikumiem un tai pierakstāmo agresivitāti un impērijas ambīcijām. Būtībā tas ir no sērijas „Pierādi, ka tu neesi traks”.

Šo pārdomu gaismā es nevaru citādi novērtēt Putina skaidro un viennozīmīgo pozīciju attiecībā uz Ukrainu – principiāli neiejaukties Ukrainas iekšējos procesos, bet neliegt likumdošanas robežās palīdzību pret agresijas draudiem no nacionālradikāļu puses pret austrumu Ukrainas reģioniem – kā gan politiski, gan cilvēciski godīgu, bet arī drosmīgu, jo viņš taču nevar neapzināties, ka viņam par to bruks virsū no visām malām. Esmu pārliecināta, ka drīz vien mēs dzirdēsim pasaules aplausus šī valsts vīra suverenitātes izpausmei.

Ņemot vērā, ka Maidana notikumu sākumā skanēja mierīgi lozungi pret pastāvošo Ukrainas valdību sakarā ar Janukoviča kavēšanos parakstīt līgumu ar ES, tādejādi it kā aprokot ukraiņu tautas (katrā ziņā tikai vienas tās daļas) „sapni par Eiropu”, rodas

Jautājums 4: Kādēļ šī strīdīgā jautājuma dēļ bija jāriko tāds grautiņš? Vai nepietiktu ar to, lai visu apsveicamo tautas angažementu izmantotu godīgu vēlēšanu organizēšanai, lai nomainītu valdību uz labāku? Jo vairāk, ja kārtējās likumīgās vēlēšanas nebija ilgi jāgaida?

Tas vien, ka šī prasība beigās vairs vispār netika minēta, un jampadracis beidzās ar labi apmācītu un apbruņotu - lielā mērā ārzemju - algotņu sarīkotu valsts apvērsumu un slaktiņu, runā nepārprotamu valodu par īstajiem pasākuma organizatoriem un viņu mērķiem: novākt uz Krievijas pusi šķielējošo Janukoviču un ielikt viņa vietā uzticīgākus cilvēkus, tādejādi nodrošinot kārtējo NATO kara bāzi pie Krievijas sāna, proti, ukraiņu lolotā sapņa iepakojumā, kas gan drīz vien pavisam noteikti izrādītos murgs, bet tas ir cits stāsts.

Tas fakts, ka galu galā varu valstī praktiski pārņēmuši radikāli nacionālistiski noskaņotie grupējumi, uz ko Rietumu mediji vienkārši aizver acis, izraisa nākamo jautājumu.

Jautājums 5: Vai vispār un, ja tā, tad kādā mērā 21. gadsimtā ir attaisnojamas nacionālās ambīcijas? Un tepat tradicionālais jautājums: kam tas ir izdevīgi?

Pieņemsim, ka spārnotā frāze par nāciju tiesībām uz pašnoteikšanos ir attaisnota. Bet, ja mēs paskatāmies pa logu, būs jākonstatē vienkāršs fakts, ka šodien vairs nav nevienas valsts, kur dzīvotu tikai viena nācija. Faktiski tāda situācija bija pēdējo reizi vairākus gadsimtus pirms Kristus. Tas nozīmē, ka, lai visas nācijas patiešām varētu dzīvot pēc pašu prāta, būtu jānotiek pamatīgai tautu staigāšanai – kā daži arī ierosina, proti, visiem zemes iedzīvotājiem jāatgriežas „savā etniskajā dzimtenē”, lai ko tas atsevišķam cilvēkam nozīmētu. Bet pieņemsim, ka tas ir nodrošināts – ar ES, Sorosa vai vēl kādu šīs frāzes autoru un atbalstītāju līdzekļiem. Visi, kuri nepieder kādā zemes vietā dzīvojošai „pamatnācijai” – lai ko arī tas nozīmētu –, ir savākuši savu mantību, atstājuši savu faktisko dzimteni, jo ir tajā piedzimuši, ierasto darbu, bieži vien vairāku senču paaudžu apdzīvotās mītnes un devušies jaunajā dzīvē, lai varētu tur nacionāli pašnoteikties. Neapšaubīsim pagaidām tādu iespēju, bet aplūkosim nākamo klupšanas akmeni. Izrādās, ka pēc šīs problēmas atrisināšanas, visā pasaulē paliek pāri cilvēku pūļi, kuri vairs nezina, kādam etnosam viņi pieder, jo viņos plūst visdažādākie asins kokteiļi. Ko darīt ar šiem? Katram kokteiļa veidam sameklēt, kādu brīvu zemes pleķi, lai tur varētu pašnoteikties? Un kas tad? Vai drīkst jaukties tālāk, kas taču agri vai vēl beigsies ar to, ka katram atsevišķam cilvēkam būs izveidojies savs individuāls kokteilis un viņam būs jāmeklē sev atsevišķs zemes pleķis, kur pašnoteikties, vai šis process jāpārtrauc reiz par visām reizēm – ar uzceltiem mūriem starp nacionālām valstīm vai ar likumu: nacionālās identitātes vārdā aizliegt jaukto bērnu laišanu pasaulē? Ja nācijai ir primārā vērtība, tad es neredzu cita ceļu. Varbūt vienīgi kādā konkursā, nosakot dažas vērtīgākās nācijas un tad neizbēgami vienu visvērtīgāko, bet pārējās iznīcināt ar vairāk vai mazāk radikāliem līdzekļiem. No tā izriet loģisks secinājums: nāciju pašnoteikšanās ideja ved pie fašisma, t.i., genocīda pret atsevišķām tautām, citiem vārdiem, pie kārtības, kurā cilvēces vairākums un tā attīstība un pilnveidošanās tiek upurēta nelielas, sevišķi ambiciozas elites apmierināšanai jeb New World Order. Un galu galā izrādīsies, ka visas kaislības ap nacionālo identitāti un nāciju pašnoteikšanos ir tikušas izmantotas kā līdzeklis cilvēces iznīcināšanai, pareizāk, pašiznīcināšanai, jo katra atsevišķa nācija, panākusi savu pirmo „tīrības” pakāpi, turpinātu to tik ilgi, kamēr iztīrītu no sava vidus katru nākamo mazāk tīro kārtu un šajā ceļā neizbēgami sāktu gluži fiziski degradēt, par ko parūpētos objektīvi fizioloģiskie procesi. Un tad būs jāatzīst, ka nācijas iznīcināšanā ir vainīgi nevis tās vidū dzīvojošie cittautieši, bet visradikālākie nacionālisti. Dīvaini, vai ne?

Es ceru, ka vismaz tagad kļūst skaidrs, cik absurda un pat fatāla ir pati ideja par nāciju pašnoteikšanos. Un, ja atceras, kurš un kad ir laidis to pasaulē, proti, ASV prezidents Wudro Wilson pēc Pirmā pasaules kara kā vienu no 14 ieteikumiem Eiropas tautām, lai apmierinātu to kara laikā sakāpinātās nacionālās ambīcijas, tad kļūst skaidrs, ka tas tika izdarīts ar visai tālejošu domu. Šī sēkla 20. gadsimta gaitā ir devusi bagātīgu ražu un turpina to darīt arī 21. gadsimtā. Cik ilgi? Kamēr no mūsu zemapziņas Jaunprātīgi izmānītie instinkti netiks apgaismoti ar skaidrā saprāta gaismu.

Varētu uzdot vēl daudz jautājumu, un tas tiek un tiks darīts, bet lielos vilcienos tomēr ir skaidrs, kas pasaulē notiek. Šai sakarā tiem, kuriem Rūdolfā Šteinera vārds kaut ko nozīmē:

„Runa ir par to, ka savas zināšanas slepenībā turošajos Rietumu grupējumos tiek mēģināts virzīt dažas lietas tā, lai šie Rietumi jebkurā gadījumā iegūtu varu pār Austrumiem. Lai ko šie ļaudis šodien apzināti teiktu, tas, pēc kā viņi tiecas, ir nodibināt kungu šķiru Rietumos un ekonomisko vergu kastu Austrumos, kas sāktos no Reinas un izplatītos uz austrumiem līdz pat Āzijai. Nevis vergu kastu seno grieķu izpratnē, bet ekonomisko vergu kastu, kas sociālistiski jāorganizē, kurai jāpieņem visas sociālās struktūras neiespējamības, kas nedrīkst tikt ieviestas angļiski runājošās tautās. Runa ir par to, lai angļiski runājošos iedzīvotājus padarītu par Zemes kungu šķiru.” (GA 186, 1918. gads)

Šeit ir runa par Krievijā organizēto sociālistisko revolūciju. Šodien notiekošais ir tās pašas politikas turpinājums jaunos apstākļos un ar modificētām metodēm.

* * *

No vienas puses, daudzi cilvēki arī Latvijā pamazām sāk nojaust, ka Latvija arvien vairāk nonāk atkarībā no nebūt ne draudzīgajiem Rietumiem. Jau labu laiku skan balsis par ASV un ES ietekmi uz Latvijas politiku, ekonomiku, izglītību utt., par Latvijas izpārdošanu, par izstāšanos no ES utt., bet, no otras puses, šaurā nacionālisma un rusofobijas inde, kas gadu desmitiem tika mērķtiecīgi potēta tautas apziņā un pamatīgi sagandējusi tās skaidro saprātu, neļauj raudzīties uz dzīvi bez šīm brillēm. Tas fakts, ka Latvijas valdības pārstāvji it kā visas tautas vārdā pasteidzās atbalstīt Maidana dumpiniekus, turklāt īpaši sirsnīgi sveicot tieši tās atklāti fašistisko spārnu kā savējos, un „dalīties demokrātijas pieredzē” ar „jauno Ukrainas valdību” (!), parādīja visai pasaulei Latvijas oficiālo politisko orientāciju, pareizāk sakot, apstiprināja pastāvošās aizdomas. Nomazgāt šo traipu no Latvijas sejas nebūs viegli.

Agri vai vēlu kārtējais politiķu un nacionālo ambīciju izraisītais kaislību izvirdums norimsies, paliks smaga pelnu kārtā pār upuru asinīm un izdzīvojušo sāpēm, un kādā klusā mirklī vienā otrā dvēselē no pelniem pacelsies patiesības putns. Un, lai ko tad izjustu vieni vai otri notikumu dalībnieki, pasaule būs kļuvusi par kriptiņu gudrāka. Šī ir gudrības cena, ejot cauri tumsai.

Informācijai par tēmu daži raksti un video:

Jevgenijs Fjodorovs, krievu analītiķis; 5.

marts: http://www.youtube.com/watch?v=ZXli438N_BA

Intervija ar ukraiņu žurnālistu Vladimiru

Rogovu: <http://www.youtube.com/watch?v=ExY4x19V3oI>

Ukrainas parlamenta deputātes runa: Natālija

Vitrenko: <http://www.youtube.com/watch?v=ze3HGRvaQsw>

Vācieši par Maidanu: <https://www.youtube.com/watch?v=tvLqeDWWbUc>

ES upuri: <http://www.segodnya.ua/politics/power/tsena-ec-v-hretsii-vyrubali-vinogradniki-a-v-polshe-pokonchili-c-shakhtami.html>

Par Ukrainas medijiem: http://www.imhoclub.lv/ru/material/lzhet_li_mister_putin

Putina preses konference: <https://www.youtube.com/watch?v=N0eZ82wp0A>

Kerri preses konference: <https://www.youtube.com/watch?v=IWv0PGPn-6o>

Divas Ukrainas tautas, par nacionālajām ambīcijām globalizācijas

laikmetā: <https://www.youtube.com/watch?v=L0WDjaVayPQ>

Tautvaldība Ukrainā. Sergejs Razumovskis: <http://www.youtube.com/watch?v=IDV9eif-k8I>

David Smith par Baltijas valstīm sakarā ar notikumiem

Ukrainā: <http://rus.delfi.lv/news/daily/versions/devid-smit-estoniya-i-latviya-sleduyuschaya-ukraina.d?id=44284297>

Jurijs Aleksejevs, Vai Putins melo? <http://rus.delfi.lv/news/daily/versions/yurij-alekseev-lzhet-li-mister-putin.d?id=44284263>

Vācu laikraksts „Hintergrund” (Aizkulises) par Ukrainas notikumu rietumu režisoriem un viņu mērķiem: <http://www.hintergrund.de/201402253001/politik/welt/die-geister-die-sie-rufen.html>

JAUNAS PASAULES DZEMDĪBU SĀPES

Pēc pusgada

"Mēs nebūt negribam iebilst pret prātu. Runa ir par to, lai attīstītu šo prātu tālāk. Kādreiz cilvēkiem nebija prāta, bet viņiem bija gars; tad gars pamazām atslāba, bet prāts kļuva stiprs. Tagad no prāta atkal jānonāk pie gara.

Jā, mani kungi, mēs bieži dzirdam, ka patreizējais [Pirmais] Pasaules karš ir kaut kas nedzirdēts. Tā tas arī ir, jo tā cilvēki vēl nekad nav cits citu plosījuši.

Bet, ja cilvēki negribēs iet šo ceļu, negribēs atkal pacelt prātu līdz garam, tad nāks vēl lielāki kari. Tad nāks arvien briesmīgāki, arvien mežonīgāki kari, un cilvēki patiešām iznīcinās cits citu kā divas žurkas, ieskundētas vienā būrī, kuras aprij viena otru, līdz nepaliek pāri nekā, izņemot divas astes.

Tas ir stipri teikts, bet cilvēce tiešām virzās uz to, lai no cilvēces nekas nepaliktu pāri. Tādēļ ir ļoti svarīgi zināt, kāds ir cilvēces tapšanas patiesais ceļš!"

Rūdolfo Šteiners (6. 08.1924, GA 354)

Tas tika teikts gandrīz pirms simts gadiem. Šodien mēs redzam šo pravietojumu piepildāmies. Arvien nežēlīgāk, arvien ciniskāk, arvien anonīmāk notiek cilvēku dzimtas savstarpējā iznīcināšana. Arvien mazāk loģikas notiekošajā, meli caurstrāvo visu t.s. informatīvo lauku, arvien grūtāk tajā orientēties. Ir nepieciešamas zināšanas un daudz labās gribas, lai nonāktu pie tām. Tajā pašā laikā pasaule „griežas” arvien ātrāk, arvien stiprāki vēji dzenā dzīves okeāna ūdeņus, te saceļot milzīgus kaislību vālus, te paverot dziļas izmisuma aizas. Šajā trakajā spēlē tiek ievilkta arvien jaunas valstis, arvien vairāk cilvēku. Daži sauc to par trešo vai ceturto pasaules karu. Katrā ziņā tie, kuri vēl vakar dzīvoja pārliecībā, ka uz viņiem personīgi tas viss nekādā mērā neattiecas, šodien ir spiesti konfrontēt ar citām reālijām. Rodas iespaids, ka virtuālie spēļu kari sasnieguši kritisko masu, izkāpuši no datoriem un ienākuši mūsu dzīvē. Traģiskākais šajā situācijā ir tas, ka arvien grūtāk kļūst atšķirt īsto dzīvi no virtuālās. Vieni reāli nīst, citi reāli cieš un mirst. Cilvēki šauj nost, spīdzina, noniecina līdz cilvēkus pavisam reāli, bet viņu rīcības motivācija balstās pilnīgi virtuālās vērtībās, kas ir apzinātu melu mudžeklī saindētu smadzeņu produkts.

Ļoti viegli ir padoties kārdinājumam un nolemt – ja divi kaujas, tad gan jau abas puses ir vainīgas, un augstprātīgi ļaut šiem „muļķiem” izkauties. Diemžēl tik vienkārši tas nav. Ja neierauga un visā nopietnībā neapjēdz konflikta izšķirošo faktoru, tad ir lielas izredzes nepamanīt, kā pats gudrinieks tiks iesaistīts šajā nāvīgajā spēlē, jo tās noteikumi vienmēr balstās kādos „neapgāžamos” argumentos: teritoriālā vienotība, nacionālā pašapziņa u.t.t., aiz kuriem pazūd jebkāda realitātes sajūta. Tas nekas, ka tie ir izzīsti no pirksta un reāli jau sen neko nenožīmē; gadu desmitiem pilināti smadzenēs tie ar laiku iegūst realitātes statusu un vienā nejaukā mirklī sāk darboties, pavisam reāli graužot un nīcinot. Ja meklē melu jēgu, tad vienīgais skaidrojums ir: to uzdevums ir aizstāt patiesību. Un nākamais secinājums: patiesība ir kaut kur tepat.

Un patiesība ir tā, ka svarīgākais, kas pašlaik notiek Ukrainā aiz mākslīgi uzburtās naida dvingas, ir gluži vienkārši jaunas, taisnīgas pasaules dzimšana, kur katrs cilvēks atrod sev atbilstošu vietu, kur visi ir vienlīdzīgi savās tiesībās, – pasaules bez naida, eksploatācijas un nabadzības. Tas, ko mēs dzirdam no pretrunu un sāpju plosītās Ukrainas austrumiem, nav nekas cits kā vecās pasaules agonija, kas izmisīgi cenšas nepieļaut faktiski pašas dzīlēs dabiskā kārtā nobriedušā jaunas pasaules dīgļa piedzimšanu. Paradoksālā kārtā vecā pasaule ir tik ilgi muļļājusi jēdzienus „demokrātija”, „cilvēka tiesības”, „humānās vērtības”, tos pamatīgi iztukšojot, ka brīdī, kad piesakās zem tiem apraktā realitāte, tā vairs netiek atpazīta.

Protams, šī jaunā pasaule dzimst mokās un sāpēs, tā vēl ne pēc kā neizskatās, tajā vēl nav nekā, ko varētu saukt konkrētos vārdos, piespraust pie papīriem, uzlikt zīmogu un vicināt kāda oficiāla deguna priekšā. Nu, un tad? Mēs taču redzam, ka nekādi līgumi, nekādas oficiālas saistības, nekādi apzīmogoti solījumi vairs neko nenožīmē, ja aiz tiem nestāv konkrēto cilvēku godaprāts. Dzīve rāda, ka tie arvien atklātāk tiek piesaukti tikai vienpusīgās interesēs un vēsā mierā pārķāpti, kad intereses prasa ko citu. Un tikko pati dzīve, paši dzīvie cilvēki ar savu autentisko gribu tiek pie vārda, tas tiek „progresīvās” pasaules uztverts kā sprādziens vai zemestrīce. ‘Kā tā! Kas tad būs, ja katrs sāks darīt, ko uzskata par pareizu? Kamēr nav par vēlu,

kamēr visa pasaule nav inficējusies ar īstas pašnoteikšanās sērgu, atū viņus! Bezkaunība! Agresija! Sods! Kam? Par ko? Par brīvo domu, par labo gribu, par cilvēciskumu. Aklā sašutumā vicinātās „sankcijas” trāpa visus, agri vai vēlu arī pašus soģus – slepkavas baltos cimdos, bet saprāts klusē. Tā vietā runā dēmoni. Šobrīd vēl neviens nevar pateikt, ar ko šīs dzemdības beigsies, jo apokaliptiskais pūķis ir gatavs zīdaini tūlīt aprīt vai saplosīt.

Šīs izrādes skatītāji arvien vēl meklē vainīgos – vieni Rietumos, citi Austrumos. Velti. Vainīgais vienmēr ir centrā, proti, katra paša sirdī un prātā. Frontes līnija ir iezīmēta nevis vairs starp valstīm vai tautām, bet gan starp skaidru un apmātu prātu, starp naida sažņaugto un mīlestībā atvērto sirdi un, galu galā, starp labo un ļauno gribu. Savukārt viss trulais, remdenais un vienaldzīgais ir nolemts nebūtībai. Valstu robežas jau sen ir fikcija, kas tiek izmantota ilūzijas uzturēšanai, ka pastāv iespēja norobežoties no „svešām” problēmām. Nav vairs tādas iespējas ne ļaunajai, ne arī labajai gribai. Mēs patiesi dzīvojam vienā vienotā pasaulē, un jo drīzāk un pamatīgāk mēs to apzināsimies, jo drīzāk un efektīvāk varēsim ietekmēt tās likteni, jo mazāk asiņu izliesim.

Visi mēģinājumi apturēt šo haosu, šķielējot uz vecajiem labajiem laikiem, ir reizi par visām reizēm nolemti. Kamēr netiks pārvarēta rūgti slavenā piramīda - centralizētās valsts molohs, kamēr izglītība un ekonomika netiks atdalītas no politikas un cilvēki neapzināsies savas brīvās domas izšķirošo spēku, pasaule gāzīsies arvien dziļākā bedrē, kur viņu ar atplēstām rokām gaida apsolītais „glābējs” – pieredzējis mistifikators, kurš uzburs katram viņa privāti loloto sapni, kas gan izšķirošā brīdī izkusīs kā migla austošas Saules staros, bet tikmēr atlikušajai, padevības konkursā uzvarējušajai vienai desmitdaļai Zemes iedzīvotāju tiks izkaltas važas, kuras tie pateicīgi stāpīs sev līdzī, apkalpojot savus kungus.

Kamēr mēs sapņojam par mieru, neatkarību un labklājību, bet turpinām gaidīt tos no kāda ārēja spēka – no policijas, no valdības, no ANO, no NATO vai no mīļā dieviņa – un vainot par visām problēmām kādu ārpus mums, mēs nespējam apjēgt vienīgo reālo iespēju tā sasniegšanai; mums neienāk prātā, ka šie neapšaubāmie labumi nevienam nepienākas par velti, par tiem jāmaksā dārga cena – ja ne ar izziņas pūlēm, tad ar ciešanām vai pat sava vārda izsvītrosānu no „dzīvības grāmatas”.

Mūsdienu cilvēci var salīdzināt ar liela lainera pasažieriem, kuri atrodas savās kajītēs un nodarbojas katrs ar savām lietām – pelna dienišķo maizi, kaut ko ražo, kaut ko mācās, vieni ceļ, citi grauļ, vieni ārstē, citi indē, izgudro, dejo, dzejo, filosofē, taisa karjeru – un tas viss svētā pārliecībā, ka gan jau kapteinis zina, ko dara un gala mērķis tik un tā reiz tiks sasniegts. Viņiem atliks tikai nokāpt no kuģa, lai nokļūtu lolotajā paradīzē. Bet kamēr visi ir aizņemti ar savām vairāk vai mazāk skaistajām un vērtīgajām nodarbēm, stūrmanis ticis nomainīts, un kuģis jau labu laiku ir novirzījies no sākotnēji uzņemtā kursa.

Ar laiku daži pasažieri sāk nojaust, ka ar šo ceļojumu kaut kas īsti nav kārtībā, vieni sadzird motora rūkoņā aizdomīgas skaņas, citi ievēro ūdeni, kas sūcas pa šķirbām kajītē. Ik pa brīdim

visi sajūt tā kā triecienu, tā kā grūdienu, viens otrs pat izkrīt no savas kojas un neizpratnē rīvē acis. Pamazām daži pasažieri sajūt gaisa trūkumu. Viņi iznāk uz klāja. Visapkārt tikai bezgalīgs okeāns un nepārtraukta horizonta līnija, kas atdala ūdeni no debesīm. Viņi priecājas par ātrumu, ar kuru lineris traucas uz priekšu, par plīvojošajiem karogiem, par jautrajiem viņiem, taču visapkārt, cik skatiens sniedz, nav nekādu orientieru, lai noteiktu kustības virzienu.

Pēkšņi kāds saskata taisni priekšā rifu un atskārš – ja kuģis nemainīs virzienu, katastrofa ir neizbēgama. Viņš skrien pie stūrmaņa, bet ko viņš redz? Stūrmaņa vietā pie stūres stāv robots, kas izpilda kādu programmu. Cilvēks metas meklēt kapteini, lai izteiktu viņam savas bažas un brīdinātu par draudošo katastrofu, bet kapteiņa tiltiņš ir tukšs. Kur ir kapteinis, kas var novērst katastrofu? Kur ir kompass, kas var parādīt pareizo virzienu? Kurš var atslēgt robotu un satvert stūri ar siltu cilvēcisku roku?

* * *

Noslēgumā man gribas atbildēt dažiem draugiem, kuri pēc mana pirmā raksta par Ukrainu izteikuši savu neizpratni par manu pozīciju un pat līdzjūtību par to, ka es esot kļuvusi par krievu propagandas upuri, kā arī tiem, kuri neko nav teikuši, bet iespējams nodomājuši ko līdzīgu.

Es droši zinu, ka mūsu skaistā pasaule ir tikusi radīta attīstībai, un šim mērķim tiek sekots ar stingru konsekvenču. Ar labo gribu visā notiekošajā ir saskatāma stingra – gan saprāta, gan sirds – loģika, kas ļauj atšķirt graudus no pelavām. Pie graudiem pieder viss, kas veicina attīstību, pie pelavām, kas stāv tai ceļā. Pie graudiem pieder viss, kas sakārtojas ap vienu skaidri sataustāmu pavedienu, kas stiepjas no mūsu pasaules sākuma līdz tās – protams, relatīvām – beigām vai no paradīzes līdz Jaunajai Jeruzalemei. Maldinošs ir viss, kas pēc pāris precizējošiem jautājumiem atduras kādā strupceļā un atmaskojas kā aizspriedums, tuvredzība, ļaunprātība vai vienaldzība.

Šodien Ukrainā plosās karš. Notiek dažādu rēķinu maksāšana un lielā šķīstīšanās. Acīmredzot, sakrājušies parādi – gan privātie, gan kopīgie, kad maksā visi par vienu un viens par visiem. Jautājums: kā vārdā? Es cenšos ieklausīties tajā, kas briest aiz ārējā trokšņa, un tur, goda vārds, skan - protams, vēl nenoformējušies un tomēr kā ideja jau piedzimusi - varena simfonija. Katra jauna pasāža veidojas atkarībā no visu uz Zemes dzīvojošo cilvēku domu, jūtu un darbu summas katrā laika brīdī. Katru vakaru skan viens vai otrs akords kā pagājušās dienas veikums. Tādēļ aktuālā aina pastāvīgi mainās. Darbs turpinās arī naktīs, un tad tajā piedalās visi – gan slepkavas, gan to upuri. Tādēļ no rītiem aina parasti ir skaidrāka. Pagaidām tā ir pārsvarā drāma, vietām traģēdija, bet brīžiem, cauri visiem kara trokšņiem, jau spraucas dzidrs trompetes sauciens, kas vēstī tālo uzvaru.

Un šai uzvarai ir vismaz trīs garantijas: pirmais ir tas, ka faktiski visi šīs mistērijas dalībnieki strādā uz vienu mērķi: vieni akli nīstot, citi aizstāvoties. Tas nevarētu tikt sasniegts, ja vieni pēkšņi atjēgtos un apžēlotos par tiem, kurus ienīst, vai, ja citi pakļautos spiedienam un atkāptos pirms

ir izdarīts viss iespējamais. Otrs šīs uzvaras garants ir tas, ka to gaida un balsta daudz vairāk cilvēku visā pasaulē nekā šķiet. Un trešais garants ir gluži vienkārši vēsturiska nepieciešamība.

Daži videomateriāli par tēmu:

Mahnwache (Brīdinošā sardze) Berlīnē pie Brandenburgas vārtiem, kur katru pirmdienu notiek atklāts mītiņš, veltīts kādai aktuālai pasaules problēmai. Tas ir sava veida pretstats masu mediju propagandai. Šoreiz uzstājas Andreas Popp, vācu uzņēmējs, banku mahināciju atmaskotājs, jaunas finanšu politikas adepts:

<http://www.youtube.com/watch?v=bA8o7I0cOK4>

Reta intervija Ukrainas televīzijā ar žurnālistu, kas ir atgriezies no kara zonas un stāsta, kas tur patiešām notiek:

<http://www.youtube.com/watch?v=uPNKraNejoU&list=UU8CQV5pClSZeZN8EFZhTMog>

Krievijas prezidenta padomnieks Sergejs Glazjevs, kurš pats ir ukraīnietis) par Ukrainu:

<http://rusdozor.ru/2014/06/27/opponent-primakova-s-glazev-donbass-ne-pojdyot-na-povodu-u-kompradorskix-oligarxov-kieva/>

Amerikāņu žurnālists par Donbasu:

<http://russian.rt.com/inotv/2014-06-25/Amerikanskij-zhurnalists-Kievskie-nacisti-prevratili>

Ukraiņu inteliģenta atklāsme:

<https://www.youtube.com/watch?v=qiZylZ4Mzzg>

Starptautiska konference Maskavā par neatkarības atgūšanu no ASV:

http://vk.com/efedorov_club?z=video-1821502_168987759%2F9ab2518271587dc0b6

Ukraiņu analītiķis par Donbasu:

<http://rusdozor.ru/2014/06/22/ne-moj-profil-vershinin-eshhe-raz-o-teme-sliva>

Jauns spēks:

<http://www.youtube.com/watch?v=GAnL1E7o60o>

Intervija ar Doņeckas tautas gubernatoru Pavlu Gubarevu:

<http://www.youtube.com/watch?v=vMSO9tiDUOY>

Ukrainas analītiķis Igors Berkuts par situāciju Ukrainā:

<http://www.youtube.com/watch?v=M5qwCm2ixJc>

Putina Valdajas runa, 2014. gada rudenī.

<http://www.youtube.com/watch?v=g6zyl2hGXWo>

Krievu ārlešu ministra S.Lavrova Lekcija par starptautisko stāvokli, okt. 2014

<http://www.youtube.com/watch?v=NYMCStWwT0w>

Intervija ar somu žurnālistu - Johann Beckman.

http://vk.com/efedorov_club?w=wall-41821502_582231&z=video-41821502_170293509%2Fd19bba3aeb429e1798

Par Putina runu angl.

<http://cluborlov.blogspot.ca/2014/10/putin-to-western-elites-play-time-is.html>

Pirmā tautas tiesa Novorosijā.

https://www.youtube.com/watch?v=T2Ymaq4m1zY&feature=player_embedded

Maksims Ševčenko, krievu žurnālists, pats ukraīnis.

<http://www.youtube.com/watch?v=4l1CIHs9EQU>

Karaulova filma „Ukraina-bandītu valsts”

<https://www.youtube.com/watch?v=Pwzsng19ycM>

Katastrofas mērogs Donbasā

<http://antifashist.com/item/masshtaby-katastrofy-na-donbasse-predvaritelnye-ocenki.html#ixzz3lCx8wMph>

Anatolijs Šarijs, ukraiņu žurnālists, Bardaks

<http://www.youtube.com/user/newsanna1943>

„Kur jūs redzat fašismu Ukrainā?”

http://www.youtube.com/watch?v=8vzuzTW_V0c&list=TLs0ErwSKae-8

No youtube izdēstais video

<http://anna-news.info/node/25153>

<http://anna-news.info/node/24960>

Ukraiņu valstiskuma krīze

<http://www.fondsk.ru/news/2014/11/06/krizis-ukrainskoj-gosudarstvennosti-30281.html>

Kijevas gala sākums

<http://anna-news.info/node/25245>

Karta Ukraini 2014 novembris

<http://ivanocober.livejournal.com/2014/11/08/>

Villi Wimmer, bijušais Vācijas parlamenta deputāts

<http://anna-news.info/node/25333>

Cassad Filma par maidanu

<http://anna-news.info/node/25359>

Krim/Veselovsky

<http://www.youtube.com/watch?v=cxU0mKDNh4k>

Oliver Stown ASV vēsture

http://vk.com/efedorov_club?z=video-41821502_170423120%2Fa7c3c9110c8569bacf

Ruban, Ukrainu armijas ģenerālis

<http://anna-news.info/node/25430>

Olesj Buzina, ukraiņu žurnālists, rakstnieks

<http://anna-news.info/node/25479>

Ukr. Advokāte par pašreizējo Ukrainas varu

<http://anna-news.info/node/25549>

Putins Interview ARD 2014 nov.

<http://anna-news.info/node/25789>